

PERSONALITĂȚI MARCANTE NĂSCUTE ÎN LUNA DECEMBRIE

Nicolae Labiș

„Mănânc și plâng. Mănânc!”

La 2 decembrie 1935 s-a născut în Poiana Mărului, comuna Mălini, județul Suceava, “poetul primelor iubiri” cum îl numea Tudor Vianu pe Nicolae Labiș, supranumit de Eugen Simion “buzduganul unei generații”, căci debutul său avea să anunțe generația lui Nichita Stănescu, cunoscută sub numele de “generația șaiszecistă”. Fiu de învățători, Nicolae Labiș învață să citească la vârsta de 5 ani. Compune poezii și povesti încă din copilărie, iar debutul publicistic are loc la nici 15 ani, în ziarele „Zori noi” din Suceava și „Viața Românească”. Debutul editorial aduce un nou suflu poetic și o recunoaștere rapidă prin apariția volumelor „Primele iubiri” și „Puiul de cerb”. Pregătește pentru tipar volumul „Lupta cu inerția” care a apărut postum alături de alte volume, pentru că Nicolae Labiș moare stupid, în preajma Crăciunului 1956, la 21 de ani în urma unui accident de tramvai, în împrejurări încă neelucidate complet. Unii contemporani sau martori oculari susțin ca ar fi putut fi vorba de un asasinat politic, pentru că în acea perioadă nu era în relații cordiale cu Securitatea. Când a ajuns la spital, aproape decapitat și cu trupul paralizat, mai era conștient, dar chirurgii nu l-au putut salva.

Tragicii greci

*„Lumea greacă e o realitate umană contradictorie, bântuită de furtuni, amenințată de primejdii.”
(Friedrich Nietzsche)*

Tragicii greci au creat prin operele lor o oglindă a evenimentelor politica-militare de o importantă deosebită pentru independentă statelor grecești. Tragedia elenă prin Eschil, Sofocle și Euripide a influențat mult literatura dramatică din epocă și a reprezentat un permanent izvor de inspirație pentru Renaștere, dar și pentru epoca modernă. Esența tragediei constă în raportul dintre om și destin, dintre caracterul de predestinare a vieții omului și responsabilitatea pe care o are, totuși, omul pentru faptele sale. Felul diferit în care rezolvă această contradicție marchează, de fapt, evoluția tragediei de la Eschil la Sofocle și apoi la Euripide. Tragicii greci nu se mărgineau la zugrăvirea dramatică a pasiunii, ci urmăreau un scop educativ: purificarea oamenilor de aceste pasiuni vinovate, aducerea lor într-o stare de puritate morală, pe care grecii o numeau *katharsis*.

François Villon

„Eu sunt François – și de-aia-s breaz, făc din Paris lângă Penthouse.”

În ștreang va ști bietul-mi grumaz, cât trage fundul la necaz!”

La răscrucea dintre Evul Mediu și Renaștere, la capătul cumplitelui Război de 100 de ani dintre Franța și Anglia, în anul 1431, se naștea, la Paris, unul dintre primii mari poeți ai Franței, François Villon. Documentele vremii nu rețin prea mult din viața sa, dar o serie de fapte cu caracter autobiografic sunt inserate în versurile sale pentru că, așa cum scria Neculai Chirica, „Villon și-a născut poemele”, cuprinzând în miezul lor toate bucuriile și suferințele zbuciumatului său trai. De aceea, în mod firesc, frânturi din viața sa intră în octetele „Testamentelor” sau în „Baladele” și „Cântecele” sale.

